

Lidi už toho mají dost. Nadávky je nezastraší.

Václav Vlk st. Rakušanovi

- editor007 | 25. června 2024

ČESKO: Ministra vnitra Víta Rakušana, milovníka teatrálních vystoupení, vyhrožování občanům a přemýšlení, jak jim ještě více „zavřít hubu“, nemůže premiér Petr Fiala ani za nic vyhodit, protože bez jeho „korporativního“ spolku STAN by se vláda ihned zhroutila.

Nový vládní koordinátor strategické komunikace Otakar Foltýn si zase vůbec neuvědomuje, co plácá. „Už jen čekám, až mezi kolaborující a užitečné idioty Ruska zahrne také prezidenta Petra Pavla, papeže, předsedy vlád a prezidenty velké části EU. On a Rakušan jsou, jak se zdá, už úplně mimo mísu. A kadí si do vlastních kalhot,“ říká pro ParlamentníListy.cz publicista Václav Vlk, signatář Charty 77.

Po prosincovém vražedném řádění na Filozofické fakultě UK ministr vnitra Vít Rakušan i policejní prezident Martin Vondrášek opakovaně ujišťovali veřejnost, že nedošlo k žádnému pochybení ze strany policie a tragédii nešlo zabránit. Z kompletního vyšetřovacího spisu, s nímž se už mohli seznámit pozůstalí po obětech, však plyne, že vrah vstoupil do budovy ve 13.23 hodin, pár minut po něm dorazilo šest policistů, ale zatímco se Kozák připravoval ve 4. patře na záchodech na zabíjení lidí, policisté prošli přízemí, nahlédli jen do prvního patra, dál jej nehledali a odešli. Co si ve světle nových informací má veřejnost o výrocích obou pánů myslet?

Nevím, „co si má myslet“, ale v zásadě podle průzkumů veřejného mínění dnešním politikům naprostá většina obyvatel České republiky, ale i Západu obecně moc nevěří. Už v roce 2023, jak nám statistika říká, ministru Rakušanovi věřilo jen 18 procent a nevěřilo 68 procent obyvatel. A nelze očekávat po tom, co všechno pan ministr Rakušan vyváděl v posledních dvou letech, že by se to zlepšilo. Od okamžiku vyvěšování mrtvoly Putina na stěny budovy Ministerstva vnitra až po pokus o zavedení kádrové prověrky všech zaměstnanců státu ve stylu, jaký tady prováděla v 50. letech komunistická strana a StB. Popravdě řečeno důvěra ve vyšší policejní funkcionáře a vůbec justici po nekonečném seriálu zvaném „Čapí hnízdo“ a dalších desítkách evidentně buď na něčí návrh, nebo v něčím zájmu pořádaných vyšetřováních v tzv. kauzách se vytrácí a je velice obtížné věřit i různým „papalášům“ v uniformách Policie ČR.

Proč Rakušan s Vondráškem krátce po tragédii nemohli prostě a jednoduše zůstat u toho, že až se policejní akce prověří, tak veřejnost seznámí se závěry o jejím průběhu, místo aby ji masírovali řečmi o perfektní práci policie a Rakušan navíc vyhrožoval, že se policie zaměří na ty, kteří budou na sítích šířit spekulace či nepravdivé informace, přitom sám nemluvil pravdu?

Jejich tvrzení je svým způsobem podobné tvrzení všech politiků a různých policistů, jak to za svůj život znám, a to je snaha se vykrotit z odpovědnosti. Klidně vykládat neobhajitelná tvrzení s tím, že i když později pravda vyjde najevo, nikoho to již nebude zajímat, protože mezitím mediální vichřice vynese na oblohu jiné senzace. Poněkud podcenili, že ve společnosti, která již po několik generací na svém území nezažila skutečnou válku, je každé vraždění více osob, zvláště bez logického důvodu, doslova otřesem. Porovnejme třeba situaci u nás a ve Spojených státech, případně ve Francii. To v USA ze zdánlivě nepochopitelných důvodů určití jedinci pravidelně páchají hromadné vraždy, často právě ve školách a podobných zařízeních, ve Francii se pak z důvodů náboženských již mnoho let opakují hromadné i individuální vraždy a společnost si tzv. už zvykla.

Je zásadní chybou obou funkcionářů, že přehlížejí, jak se společnost ve skutečnosti za posledních 150 let změnila. Vyhnali jsme ze svých hlav Boha i Satana (lidově řečeného ďábla), kteří v myslích našich předků prakticky po tisíciletí byli považováni za toho, „kdo za to může“. Dnes, když nemáme berličku, že taková věc byla „Boží vůle“ anebo „dábelské mámení“, hledáme viníka mezi lidmi, respektive ve společnosti. Přitom prakticky přehlízíme toho skutečného pachatele uvedeného hromadného vraždění. Jako by už na něm nezáleželo, jako by tento vrah byl cosi jako „Deus ex machina“. Tedy ve starořeckém pojetí jakýsi „stroj přišlý z nebe“ – tedy odnikud z reálného světa. A my musíme najít živého a konkrétního viníka toho, co se stalo, a chyb, kterých se někdo živý dopustil.

Copak se lze divit, že pozůstalí po obětech střelby se dožadují informací o tom, proč museli jejich blízcí zemřít?

Jsem dalek tomu vytýkat rodičům, sourozencům a všem blízkým, že v tomto návalu naprostého a čistého zoufalství se snaží hledat „viníka“ anebo toho, kdo tomu mohl teoreticky zabránit. Ačkoli jsem sám osobně takovéto věci zažil, musím konstatovat, že ani podrobnější vyšetření a popis celé události, případně nalezení jakýchsi teoretických viníků, nic na oné skutečnosti nezmění. Ani nepřinese úlevu. To je omyl. Ale naprosto je chápu.

Ale co vůbec nechápu, je postoj všech vedoucích úřadů a složek, které v tomto antickém dramatu hrály nějakou roli, že se ze všeho snaží vylhat, zatloukat, mlžit a myslet si, že to nějak samo zmizí. Vzhledem k tomu, v jaké společnosti žijeme, je civilizační tlak na jednotlivce opět tak obrovský, že mu podléhají nejen jednotlivci, ale i celé národy a skupiny. Zároveň jsme vymysleli doposud nepoznané nebezpečné zbraně a ty se prostě rozšířily do celého světa. Tedy je divení se nad tím, že se tyto hromadné vraždy po světě neustále opakují, stejným omylem a chybným myšlením jako tvrzení, že když jsme vymysleli automobily a silnice a jsme nuceni se neustále pohybovat z místa na místo v množství a rychlosti, jaká byla ještě do první třetiny 20. století lidstvem nepoznaná, že se nějakým „opatřením“ nebudou lidé zabíjet v autech a že nebudou padat letadla se stovkami osob na palubě.

Se závěry policie, že nikdo nepochybil, se nechce smířit Univerzita Karlova ani pozůstalí a podávají proti vyšetřování stížnost. Maminka jedné z obětí, Lenka Šimůnková, v rozhovoru [pro ParlamentníListy.cz](http://pro.ParlamentníListy.cz) tvrdí, že Rakušanovo vyjádření bylo účelové, jen použil slova ke své obhajobě a nikdy nezapomněl prezentovat, že bylo vše ze strany policie v pořádku, ačkoli už dnes víme, že to tak rozhodně nebylo. Žádá o vyvození důsledků pro viníky té tragédie, protože je přesvědčena, že se jí dalo zabránit a nemusela se stát. Jak by to vyvození důsledků mělo vypadat?

Plně chápu rozhořčení paní Šimůnkové a také souhlasím s tím, že Univerzita Karlova se rozhodně s takovým „jakoby vysvětlením“, na které platí staré české heslo všech popíračů odpovědnosti „já nic, já muzikant“, nemůže smířit. Ale musím zdůraznit, že v zásadě takovým útokům, které jsou typické tím, že někdo použije zbraň proti velkému množství nevinných osob a spáchá tzv. demonstrační sebevraždu, většinou nelze zabránit. Pachatelé bývají v mnoha případech nadprůměrně inteligentní a také pečliví a celou akci si předem přesně naplánují, takže bezpečnostní složky, pachatelem předem záměrně matené, se na místo činu dostaví téměř vždy až v jeho průběhu, anebo dokonce po jeho dokončení.

Dnes jsou média plná všelijakých „odborníků z leknutí“, kteří dobře vědí, co se mělo dělat předem a co se mělo dělat potom, a předstírají, že kdyby oni měli na průběh akce vliv, nikomu by se nic nestalo. Naprostý nesmysl. Ale poněkud mne překvapuje, jak málo byla policie na takový útok, který v té či oné formě se musel nikoliv „jestli“, ale „kdy“ u nás odehrát, připravena. Prohlídka/neprohlídka budovy na Palachově náměstí je toho klasickým příkladem. Ti policisté to evidentně neměli nacvičeno (pokud to neodflákli sami anebo pokud nebyli něčím příkazem odvoláni jinam). Takové

hledání nebezpečného pachatele bylo nad jejich služební anebo osobní možnosti. I z těch málo informací, které policie poskytla a novináři vyštouřali, je jasné, že velká část řídicích pracovníků policie vůbec nepočítala s něčím takovým, co se později stalo. Neměli to natrénováno a neměli vypracovány postupy a manuály. Typické je zmatkování se sdělením, že se jedná pravděpodobně o sebevraha, a nekonečné prodlevy a myšlenková nepružnost po nalezení mrtvoly otce dotyčného vraha včetně připraveného výbušného zařízení.

Je tedy nejjednodušším závěrem z toho neštěstí, že Policie ČR není na takové případy připravena ani vycvičena?

To určitě platí. Obzvláště oproti jiné význačné složce - organizaci státu, a to integrovanému záchrannému systému (dále jen IZS), který má koordinovaný postup všech složek při přípravě na mimořádné události a hlavně pak systém spolupráce a koordinace při provádění záchranných a likvidačních prací. A to přitom IZS není vlastně „organizace“, ale vyjádřením pravidel spolupráce.

Policie ČR je organizace, ale o něčem takovém, co umí IZS, se jí může jenom zdát. Česká policie se více zabývá naprosto zbytnými a nesmyslnými úkoly - tady je nutno zdůraznit, že obecně je o 500 procent lepší, než byla komunistická SNB. Ale celé oddělení a útvary zabývající se spolu s prokuraturou tzv. závažnými nebezpečnými problémy, jako zda je někde něco přeplaceno a nemohlo se to pořídit levněji, jsou výsledkem přímo z prstu vycucaných „důkazů“, jak například ukázala v těchto dnech tzv. kauza Roman Berbr. Přitom to měl být majstrštyk, který údajně vyčistí celý prohnitý fotbalový systém, ale výsledkem je fiasko. Anebo již nekonečně trapné neustálé vyšetřování a souzení Babiše a spol. v kauze „Čapího hnízda“ či neustálé vymýšlení a vyšetřování jakýchsi „závažných trestných činů“ bývalého kancléře Miloše Zemana pana Vratislava Mynáře, který spáchal například tak strašlivý zločin, že si nechal služebním nákladákem odvézt nějaké stromky nebo keře či co ke svému soukromému penzionu. A tím spáchal, jak to líčili tzv. investigativní a pokrokoví novináři, prakticky téměř „vlastizradu“.

Ale jak u nás funguje policie, je také vysvědčením politických špiček. V čem selhávají?

Kdyby se ministr vnitra nestaral o to, jak se celému světu předvést jako Superman, který si troufne i na Putina, a kdyby se naše úřady a Parlament nezabývaly takovými kravinami, jako je odstranění pomníku maršála Koněva, jehož tanky skutečně osvobodily Prahu, což jako fakt nezměníte, i kdybyste Koněvovu sochu rozmlátili na milimetrové kousky, bylo by lépe.

Vyvodit důsledky z chyb policie by ale musel předseda vlády Petr Fiala. Ovšem jeho slepenec vzájemně se hlídajících a vzájemně si škodících jednotlivých stran nemůže udělat něco takového jako ministra Rakušana, milovníka teatrálních vystoupení, vyhrožování občanům a přemýšlení, jak jim ještě více „zavřít hubu“, vyhodit. Bez Rakušana a jeho „korporativního“ spolku STAN by se Fialova vláda ihned zhroutila. Je zajímavé, jak Vít Rakušan používá často metody a vůbec se opírá o systém, který byl znám obecně jako italský fašismus s jeho vůdcem, bývalým socialistou Mussolinim, než se stal vazalem Hitlera. Korporokracie je termín označující stav nebo státní zřízení, kdy převážnými držiteli moci jsou korporace a role státu je značně omezena, například na poskytování legislativního rámce a podnikatelských podmínek pro tyto korporace.

Jak funguje Vít Rakušan, víme, ale co jeho STAN?

Ve struktuře hnutí STAN jsou základem síly sdružující komunální a krajové politické síly spojené s místními celostátními, ale i nadnárodními firmami a korporáty, a STAN je využívá naprosto veřejně pro své politické cíle. Nový ministr by pak musel reorganizovat policii a přestat si hrát na fanatického zastávce biblického přikázání „nepokradeš“, což ovšem předvádí, abych tak řekl, v přísně „výběrovém“ systému.

Státní byrokracie se za třicet let jen ještě více usídlila ve svém systému, přežila komunismus i polistopadové nadšení. Jejich vnitřní procesy a také způsoby myšlení, a to i v Policii ČR, se uhnízily v myšlení a v mnoha ohledech organizačně, duševně i technicky na úrovni normalizace. Disidenti se sice už moc nezavírají (jedině kdyby měli na ramenní nášivce znak wagnerovců), ale vnitřní proměna společnosti a její dopady na naši policii prozatím neudělaly žádný dojem. Pak se nelze divit tomu, co osobně často stateční policisté v případě útoku masového vraha na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v praxi organizačně předváděli.

Nový vládní koordinátor strategické komunikace Otakar Foltýn si po svém jmenování do funkce užíval své dny slávy a svými vyjádřeními prokázal, že více než dvacet let v uniformě zanechal v jeho nahlížení na svět kolem sebe nesmazatelné stopy. O svých spoluobčanech mluví i takto: „Lidé z ‚kolaborujícího spektra‘ jsou nešťastníci, užiteční idioti Ruska. Dobrá zpráva je, že jich je v české společnosti jen pár procent.“ Co se od něj dá za šest měsíců, na které má pro tuto funkci smlouvu, očekávat?

Plukovník Foltýn je prostě zoufalec a zřejmě si vůbec neuvědomuje, co to plácá. Už jen čekám, až mezi kolaborující a užitečné idioty Ruska zahrne také generála a prezidenta Petra Pavla, papeže, předsedy vlád a prezidenty velké části EU. Vypadá to, že kdyby mohl, navrhne, aby naše vláda vyhlásila válečný stav Indii, Saúdské Arábii, Brazílii, Číně a dalším asi 30 státům, které se podle jeho přesvědčení zařadily ve Švýcarsku na konferenci mezi „užitečné idioty Ruska“. On a Rakušan jsou, jak se zdá, už „úplně mimo mísu“. A kadí si do vlastních kalhot. Nevím, co od něj čeká Petr Fiala, ale pro plukovníka Foltýna i pro nás by bylo nejlepší, aby mu svěřili funkci velitele skladu MTZ někde v zapadlé posádce a celá vláda předstírala, že toho pána vůbec nezná. Pokud se mu podaří prosadit jen deset procent z jeho šílených nápadů, může pětikoalice v brzké době očekávat natřískaný Václavák demonstrantů proti vládě.

To, pokud si dobře pamatuji, neustáli ani normalizační komunisté a i Moskva od takových pomatenců tehdy dala ruce pryč. A když se podíváme, co se dneska děje v Bruselu, tak musejí mít všichni od von der Leyenové po Macrona „děsivou radost“, co to tady zase v Čechách kdo vyvádí.

Otakar Foltýn se také nechal slyšet, že rozhodně potřebujeme, aby občané věřili svému státu. Jak tenhle jeho apel máme chápat?

Předem se omlouvám, ale po přečtení několika rozhovorů a zhlédnutí jeho vystoupení se mi neustále dere na jazyk oslovení „soudruh plukovník Foltýn“ a také jeho vyjádření, že občan musí věřit svému státu, ve mně vyvolalo starou vzpomínku na mládí v 50. letech, kdy komunistická strana, už zoufalá z toho, že je jasné, že jí nikdo nevěří, razila heslo: „Straně věřte, soudruzi.“

Lidé mohou věřit státu, pokud stát věří jim. Ale pokud vládne pětikoalice, kterou volilo ve sněmovních volbách 27,8 procenta voličů a která označuje více než 70 procent občanů za neuvědomělé „dezoláty“, nevzdělané burany a proputinovce a častuje je nově nalezenou nadávkou „hccimíři“, nemůže tato vláda ani na okamžik předpokládat, že obyvatelstvo jí bude věřit.

A požadovat v tomto případě všemi byrokratickými a jinými prostředky, a to dokonce i násilnými (za účasti žalob policie a soudů), aby obyvatelstvo vládu Petra Fialy milovalo, je naprostá fantasmagorie. Pokud si toto myslí Petr Fiala, Vít Rakušan a soudruh plukovník Foltýn, jsou zralí na vyšetření u psychiatra.

Rakušanův STAN se společně s Piráty a SPD řadil k poraženým v nedávných volbách do Evropského parlamentu. Proč zrovna tyto tři subjekty neuspěly tak, jak si samy představovaly nebo jak jim předpovídaly modely většiny agentur zabývajících se volebními průzkumy?

Jeden z problémů průzkumů je ten, že Češi se už zase naučili z opatrnosti různým tazatelům prostě obyčejně lhát. Což ostatně předváděli i po roce 1990, kdy podle „tutových“ průzkumů měla mít KSČM dvě až tři procenta, ale přitom několik voleb po sobě dostávala deset až dvanáct procent hlasů. Druhá věc je to, že si buď z lenosti, anebo záměrně různé takové agentury vybírají „vhodné“ osoby k dotazování. Například tím, že se jich ptají pomocí internetu a „chytrých telefonů“, a tak celou skupinu, zvláště starších voličů, prostě předem vyřadí. A jak říkal Winston Churchill, jediná statistika, které věřím, je ta, kterou jsem zfalšoval sám.

Obyvatelé ČR, tak jako většina obyvatel Evropy, a to zvláště té východní, už začíná mít tohoto způsobu politiky plné zuby. Hnutí STAN není žádným pomocníkem přehlíženého venkova, ale partou vzájemně se podporujících, a jak se zdá, i s „dlouhými prsty“ spojených kamarádů, a naděje venkova do nich vkládané se jaksí nesplnily.

Ještě větší debakl utrpěli Piráti. Čím se voličům znelíbili, že na jedničku kandidátky Marcela Kolaju místo v Bruselu nezbylo?

Na Piráty prostě prasklo, že je to směska bývalých „mladých rudých - zelených“, že se předvádějí jako naprostý spolek magorů. A co je největším překvapením - částečně i pro mě - že to mediální vymývání mozků, jak je mládež zelená a pokroková a úplně zblblá sociálními sítěmi, se ukázalo jako nesmysl. Když se člověk nad tím zamyslí, celá ta pirátská parta je z hlediska mládeže spolek mezi 40 a 50 lety, který si hraje na osmnáctileté junáky a mladistvé diblíky. A dnešním náctiletým slibují budoucnost, kde bude mít elektroauto jenom nová progresivistická rudozelená šlechta, kde postavit barák nebo koupit si byt bude vyhrazeno jenom pro vyšší příjmové třídy. A i ti se navíc po celou dobu splácení úvěru stanou doslova otroky bank. Vstup do přírody bude zakázán, a pokud nebude někdo homosexuál anebo jinak „sexuálně rozdílný“ či „fluidní“, bude považován za podřadného. Létání letadly k moři na dovolenou bude v podstatě zakázáno. Z ekologických důvodů. A ideálem celé této party „progresivistů“ je vyrobení nové třídy nevolníků, plně závislých na státu, kteří nebudou mít ani na to, aby se svobodně dopravovali mezi jednotlivými vesnicemi a městy (viz teorii vzdálenosti 15 minut) a jejich provoz na internetu bude kontrolován jakýmsi neznámými silami, proti kterým stará cenzura byla jenom politický čajíček.

A jaké vysvětlení máte pro oslabení SPD?

SPD, tedy strana jednoho muže, se prostě omrzela. Protože až na hlučné řeči vlastně neudělala pro ty, kteří ji ještě nedávno volili a kteří se považují za normální, kteří netouží po tom rozpustit se v poarabštěné Evropě a ani po tom, aby na hranicích zase spadly dráty. A tak prostě šli hledat někde jinde. Když se podíváte do většiny států EU, zdá se, že je to normální vývoj. A ti, co sami sebe prohlašují za jediné správné demokraty, pravděpodobně dostanou v dalších volbách ještě víc na frak.

Vítězem eurovoleb bylo hnutí ANO, posílení o jeden mandát oproti minulým volbám se ale ne až tak čekalo. Dá se mluvit o maximu možného?

To ne. Já se domnívám, že pokud by někdo dokázal Babiše přesvědčit, aby si konečně najal nějakého učitele rétoriky, mohlo by hnutí ANO získat daleko víc. Ať někdo, proboha, vysvětlí Babišovi, že jeho mluvený projev je na hranici srozumitelnosti. Že jeho těkavá řeč skákající v púlce věty z jedné myšlenky ke druhé, ve které je nechtěným mistrem včetně nedokončení nadhozených myšlenek a z nich vytvářených závěrů, je nesrozumitelná. Pokud by mu toto někdo dal číst, uvedu zde základní výklad: „Rétorika neboli řečnictví je umění a nauka mluveného projevu, především veřejně přednášené řeči. Jde o jednu z nejstarších jazykových disciplín, která se již ve starověku vyvinula ve dvě pojetí, umění přesvědčovat (persvaze) a umění výřečnosti, vybroušené mluvy (elokvence).“ Pokud se toto nenaučí, bude podle mne v dalších volbách hnutí ANO jenom ztrácet. Mluvit, aniž by vám lidi rozuměli, je nejen zbytečné, ale ve svém důsledku naprosto kontraproduktivní.

Výrazně uspěla koalice Příisahy a Motoristů. Bylo to dáno jen osobností lídra Filipa Turka?

Koalice Příisahy a hnutí Motoristé sobě zvolila správné volební heslo týkající se motorismu. Protože právě zákaz benzínových a naftových motorů zajímá každého obyvatele Evropy. A to zvláště v jeho chudší východní části. Takže máte zajištěn přirozený elektorát. Vybraný lídr Filip Turek, jak jsem ho pozoroval v televizi a mohl s ním krátce hovořit, je typickým představitelem toho, co velké části Evropanů, a to nejen mužů, ale i žen chybí. A totiž to, že vypadá jako muž, chová se jako muž a mluví jako muž. Protože ze všech těch metrosexuálů a zelených pokrokařů už se nejen starší, ale i mladé generaci začíná chtít zvracet. Turek mluví rozumně, vypadá rozumně a je o něm známo, že to není žádný zbabělec. U Příisahy je to složitější, protože plukovník Robert Šlachta je víc než kontroverzní postava. A velká část lidí mu nemůže zapomenout jeho úlohu v uskutečněném politickém policejním převratu. Čím dál tím víc, protože od toho okamžiku, i když nejen z tohoto důvodu to šlo s naší ekonomikou i společností z kopce.

Nemůžeme pominout ani výsledek koalice STÁCILO! a zisk dvou křesel v Evropském parlamentu. Co o něm rozhodlo?

Komunistka Kateřina Konečná je mimořádný úkaz. Dokáže srozumitelně vysvětlit svoje postoje a umí přesně vystihnout, co velkou část společnosti, když to řeknu velice slušně, „štve“. Je političkou, která dává naději mnoha těm, kteří mají pocit, že po listopadu prohráli. Že na ně bohatá a zbohatlická část společnosti vzhlížející se v pro ně nepochopitelných blouzněních, jako je gender, kašle, a tím je odpuzuje. A ono stále omílané „vědecké“ tvrzení, že nikdy nebylo tak sucho a horko, jako je právě teď, je irituje. Protože ihned po prolistování každou vesnickou kronikou zjistíte, že je to lež. A Konečná jim dává naději, že donucovací systém Bruselu, jaký se podle velké části společnosti v mnoha rysech až děsivě podobá normalizačnímu tlaku Moskvy po roce 1968, bude slyšet i jejich hlas.

Celý venkov, kde zmizely místní prodejny Jednoty, kde stát svými daněmi a chováním zlikvidoval místní restaurace, kde se Češi a místní přistěhovalci scházejí v hasičárnách, tak jako se kdysi za Rakouska museli scházet v tělocvičnách Sokola, už toho má dost. Voliči v místech, odkud jede jednou denně jeden autobus a kde není ani pošta a cesta k doktorovi trvá bez auta pro důchodce několik hodin, se prostě vykašlou na to, že europoslankyně Konečná je členem KSČM (za komunistů jsme tady měli kulturní dům a Jednotu a autobus jezdil do města čtyřikrát denně), a pokud nám to paní Konečná a jí podobní lidé zase vrátí, tak nám všichni disidenti a intelektuálové mohou políbit - víte co. Takže voličů bude mít soudružka Konečná dost, a pokud se naše vláda, potažmo EU nevzpamatuje, bude jich mít víc a víc.

Nadávký do levicových a pravicových extremistů už původní obyvatele Evropy přestávají zajímat.

[ZDROJ](#)